

Hunden og spurven

Der var engang en hyrdehund, som havde en herre, der ikke var god imod den, men lod den sulte. Til sidst kunne den ikke længere holde ud at være hos ham, men løb sin vej. På landevejen mødte den en spurv, som spurgte: "Hvorfor er du så bedrøvet, bror hund." - "Jeg er sulten og har ingenting at spise," svarede hunden. "Kom kun med mig ind i byen, så skal jeg hjælpe dig," sagde spurven, og de fulgtes nu ad. Da de kom hen til en slagterbutik sagde spurven: "Bliv stående her, så skal jeg kaste et stykke kød ned til dig." Derpå så den sig om for at være sikker på, at ingen lagde mærke til den, og hakkede og sled så længe i et stykke kød, til det faldt ned af krogen. Hunden greb det nu i en fart, slæbte det hen i en krog og åd det. "Kom så med hen til en anden butik og få et stykke til," sagde fuglen. Da hunden havde spist det, spurgte den: "Er du nu mæt?" - "Ja, kød har jeg fået nok af," svarede den, "men brød har jeg ikke smagt." - "Det skal du også nok få," sagde spurven og fløj hen til en bagerbutik. Der hakkede den et par brød ned til hunden, og da den ville have endnu mere, fløj den til en anden butik. "Er du nu mæt?" spurgte den så. "Ja," svarede hunden, "lad os nu gå lidt udenfor byen." De gik nu ud på landevejen. Det var meget varmt, og da de havde gået lidt, sagde hunden: "Nu kunne jeg nok have lyst til at sove lidt. Jeg er træt." - "Ja, gør kun det," svarede fuglen, "så sætter jeg mig op i et træ så længe." Hunden lagde sig derpå til at sove midt på landevejen, og et øjeblik efter kom en vogn kørende, belæsset med to fade vin og med tre heste for. Da spurven så, at kusken ikke havde i sinde at køre til side for hunden, sagde den: "Hvis du ikke drejer af kusk, gør jeg dig ulykkelig." - "Det vil jeg se, før jeg tror det," brummede kusken, knaldede med piskan og kørte lige over hunden, så den øjeblikkelig døde. "Det skal koste dig hest og vogn," råbte spurven. "Du bilder dig nok noget ind," sagde kusken og kørte videre. Spurven krøb imidlertid ind under vogndækkenet og hakkede så længe på spunshullet til spunsen gik løs og al vinen løb ud, uden at kusken mærkede det. Da han lidt efter vendte sig om, så han, at vognen dryppede, og da han så nøjere til, var det ene fad tomt. "Jeg ulykkelige mand," råbte han, men spurven sagde: "Du har ikke fået nok endnu," og fløj hen og hakkede øjnene ud på den ene hest. Da kusken så det trak han vognekæppen

ud og kastede den efter spurven, men fuglen fløj i vejret, og kæppen ramte hesten i hovedet, så den faldt død om. "Jeg ulykkelige mand," råbte han. "Du har ikke fået nok endnu," sagde spurven, og da manden kørte videre med de to heste, krøb den ind under vogndækket og hakkede hul på det andet fad, så vinen flød ud. Da kusken opdagede det, råbte han igen: "Jeg ulykkelige mand." Men spurven fløj hen og hakkede øjnene ud på den anden hest. Rasende slog kusken efter den men ramte hesten, der faldt død om. "Jeg ulykkelige mand," råbte han, men spurven sagde: "Du har ikke fået nok endnu," og hakkede også øjnene ud på den tredje hest. Kusken slog om sig i blindt raseri og ramte hesten i hovedet, så den styrtede død om. "Jeg ulykkelige mand," råbte han. "Du har ikke fået nok endnu," sagde spurven, "nu flyver jeg hjem til dit hus."

Kusken måtte lade vognen blive stående og gik hjem. "Du ved ikke, hvor jeg har haft uheld med mig," sagde han til sin kone, "al vinen er løbet ud og alle mine heste er døde." - "Du kan ikke tænke dig, hvad for en skrækkelig fugl, her er kommet," svarede hun, "den har lokket alle mulige fugle herhen, og de har kastet sig over hveden og æder den." - "Jeg ulykkelige mand," råbte kusken. "Du har ikke fået nok endnu," sagde spurven, "det skal komme til at koste dig dit liv."

Kusken havde nu mistet alt, hvad han ejede og havde, og sad inde ved kakkelovnen og var ude af sig selv af raseri. Spurven sad udenfor vinduet og råbte: "Det skal komme til at koste dig dit liv." Kusken greb en kæp og kastede efter den, men knuste ruderne uden at træffe den. Spurven fløj nu op på kakkelovnen og sad der og skreg: "Det skal komme til at koste dig dit liv." Kusken for op og slog ovnen om, og efterhånden som spurven fløj rundt i stuen, kastede han alt, hvad han kunne få fat på, efter den, spejle, bænke og borde og til sidst rev han væggene ned uden at træffe den. Men endelig fangede han den dog i hånden. "Skal jeg nu dræbe den," tænkte han, "nej, det var for nem en død, jeg vil sluge den levende." Der på puttede han den i munden, men spurven begyndte at flyve om nede i maven på ham og fløj til sidst op og stak hovedet ud af munden. "Det skal komme til at koste dig dit liv," skreg så kusken, rakte sin kone vognstangen og sagde:

"Slå den fugl ihjel." Konen slog til, men ramte manden lige i hovedet, så han faldt død om, og spurven fløj nu sin vej.

* * *